

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2475/07
05.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа - Регионални центар Нови Сад, број: 47-902/04 од 24.1.2007. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 05.9.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе - Филијала Рума, број: 47-4171 од 11.10.2004. године, а којим се мења решење првостепеног органа број: 47-648-0200/2003-441-3 од 25.11.2003. године у делу диспозитива под тачком 1, који се односи на налагање уплате пореза на промет производа у износу од 816.553,61 динар и камате у износу од 241.237,26 динара, тако да гласи: налаже се тужиоцу да ради отклањања утврђених незаконитости у поступку теренске контроле обрачунавања, евидентирања и плаћања свих врста јавних прихода у периоду пословања од 01.1.2002. до 04.2.2003. године изврше уплату пореза на промет у износу од 680.474,60 динара са припадајућом каматом од 226.356,39 динара и да обрачуна и уплати затезну камату по стопи прописаној законом почев од 01.1.2004. године до дана уплате наложених обавеза у диспозитиву тог решења, док је у осталом делу решење првостепеног органа од 25.11.2003. године остаје на снази.

У тужби поднетој против оспореног решења тужилац исто побија због битне повреде поступка, наводећи да је исто нејасно, противречно у наводима и да се с тога не може испитати. Истиче да се оспореним решењем не утврђује јасно и несумњиво обавеза тужиоца везана за плаћање пореза на промет, већ се упушта у тумачење историјата ове правне ствари и нејасно и неразумљиво образлаже претходна решења првостепеног органа, а потом одлуке по жалбама тужиоца на исто. Наводи да другостепени орган неосновано сматра да је саслушањем пет од укупно 26 купаца, ваљано утврдио релевантно чињенично стање, односно да су свих 26 купаца робу купили од тужиоца, што апсолутно нема оправдања. Наводи да се у образложењу побијаног решења наводи да један број фактура гласи на "АА", док су неке фактуре насловљене на "АА1", због чега сматра да из овако утврђеног чињеничног стања произилази неопходност саслушања свих купаца и тачно утврђивање ко је, у сваком од појединачних случајева био продавац, а тек потом утврђивања висине пореског обвезника за "АА". Ово пре свега из разлога што се овде ради о два потпуно различита правна субјекта, како организационо тако и по делатности коју обављају. Сматра да би из тачно утврђеног чињеничног стања проистекла и правилна примена материјалног права и утврдила стварна обавеза, уколико за то има основна, посебно за "АА", а посебно за "АА1". Са ових и осталих разлога изнетих у тужби, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу у свему је остао код разлога оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а на основу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, тужени орган је оспореним решењем правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, за коју одлуку је дао разлоге које као довољне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Из списка предмета се види да је у поступку поновне контроле пословања тужиоца у периоду од 01.1.2002. до 04.2.2003. године, а што је констатовано записником првостепеног органа бр. 47-2294 од 12.8.2004. године, првостепени орган извршио увид у фактуре "ББ" и утврдио да се као купци појављују 26 физичких лица, која су преузимала робу (намештај, бела техника и телевизори) из Новог Сада из продајног салона "ББ" бр. 907, а укупан износ по фактурама које су гласиле на физичка лица износи 741.796,66 динара, а утврђено је и да се део рачуна "ББ" односи на "АА1" и на "ВВ". У спроведеном поступку тужилац је изјавио да је робу на "ББ" и порезом од 5.062.221,84 динара, односно да је плаћао порезе на продајну цену од 642.105,25

изјавио да је робу из "ББ" у износу од 3.900,201,04 динара, реализовао на тај начин што је 642.100,20 динара, фактурисао "АА1", а за вредност робе од 3.700.000,00 динара извршене су молерско-фарбарске услуге "ББ" а остали део робе је запалио и побацао, напомињући да је робу из "ББ" узимао са зарачунатим порезом на промет, док је за вредност робе у износу од 3.700.000,00 динара, извршио молерско-фарбарске услуге "ББ". На основу упућених замолница првостепеним органима и то: Филијали Бачка Паланка, Филијала Нови Сад 2 и Филијала Врање, евидентно је да су наведени првостепени органи на записник узели изјаве од пет физичких лица, те да су предметне записнике о изјави странака доставили првостепеном органу.

Како је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења неспорно утврђено да тужилац није регистрован за промет робе, већ само за пружање услуга, рушење објеката и земљани радови, бојење и застакљивање, молерско-фасадерских делатности), а извршио је продају робе крајњим потрошачима без обрачуна пореза на промет, то је правилно првостепени орган сагласно одредбама члана 2. став 1., члана 8., члана 9., члана 18. и члана 20. Закона о порезу на промет ("Службени гласник РС", бр. 22/2001), решењем тужиоцу наложио плаћање пореза на промет производа са припадајућим каматама у износима наведеним у диспозитиву решења првостепеног органа од 11.10.2004. године. Такође из списка предмета произилази да је првостепени орган у поновљеном поступку утврдио да је тужилац "АА1", фактурисао канцеларијски намештај у вредности од 642.105,25 динара, а што се види из рачуна "АА1" број: 1/2003 од 08.1.2003. године. Како тужилац није регистрован за обављање трговинске делатности, то чињеница да је извршио промет канцеларијског намештаја, га не ослобађа утврђене обавезе плаћања пореза на промет производа јер за то не испуњава услове прописане чланом 11. став 1. тачка 15. Закона о порезу на промет. Такође, по налажењу овог суда основано тужени налази да је првостепени орган пропустио да диспозитивом оспореног решења наложи тужиоцу да изврши уплату пореза на промет производа на продати канцеларијски намештај у вредности од 642.106,53 динара.

Суд је ценио и остале наводе тужбе и налази да су исти неосновани из разлога наведених у образложењу оспореног решења.

Због наведених разлога, Врховни суд Србије је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 05.9.2007. године, У. 2475/07

Записничар, Председник већа - судија

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК